

✓

B U Z G Ó

FIÚI TISZTELETNEK 'S SZÉRETETNEK

EMLÉKEZET KÖVE,

MELLYET

*Ama' mind két Haza igaz Javára élt, de az 1796-dik esztendőben Septem-
ber 1-ső napján minden jóknak valóságos belső szomorúságokra
meg-hólt*

IGEN KEDVES ÉDES ATYÁNAK

NÉHAI R. SZ. B.

GRÓF SZÉKI TELEKI JÓSEF
ÚRNAK

*Felséges Királyunk és Tsászárunk Arany Kóltos Hivének, Belső Titok
Tanáttsának, Nemes Ugotsa Vármegye Fő Ispánnyának, és a'
Magyar Sz. Korona egyik Örzőjének*

TISZTELETÉRE

FIÚI ÉRZÉKENY HALÁDATOSSÁGBÓL

FEL-EMELNI KIVANT

R. SZ. B. GRÓF SZÉKI TELEKI LÁSZLO

*Felséges Királyunk és Tsászárunk Arany Kóltos Hive, és az Erdélyi
Királyi Törvényt-tévő Szék egyik Tagja.*

P E S T E N,

Nyomtatott TRATTNER MÁTYÁS betűivel. 1797.

FIGURE 1. Schematic diagram of the experimental setup.

EMLEKKESET KÖVE

THEY ARE

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page, appearing as a mirror image of the printed text.

Tam Chari Capitis,

12-11-1947

*Praeci-pe Lugubres
Cantus Melpomene*

HORAT. Od. Libr. 1.

[Faint mirrored bleed-through from the reverse side of the page]

THESE

THE BRENNENY HALL DATOS 22 AG 80

THE END OF THE LINE

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page, appearing as mirrored script.

ИЗ Т. 239

[illegible]

SÍRHATSZ-E már szívem? vagy csak nyögsz magadban?
Szolhatfz-e? vagy halgatsz most-is bánatodban?
Kötve tartya-e még nyelvemet a' bánat?
'S keserves sorfomért másokkal csak szánat?
Vagy tám meg-mondhatom én-is mit vesztettem,
Csak egy tsapás által melly nagy kárt szenvedtem.
Szolalj hát meg szívem, 's mond-meg e' Világnak,
Hogy írás a' vége minden mulattságának,
Mondjad, hogy az ember csak azért születik,
Hogy bánkodjék, 's arra ha nem neveltetik:
Vagy ha a' bánatra jó előre nem kész,
Mint a' Por magában el-enyészik, 's el-vész.
Mutasd-meg e' földön, hogy minden múlandó,
'S az öröm hirtelen, 's hamar változandó.
Hogy a' vége minden leg-szebb reménységnek,
Az, a' mi a' vizen a' leg-keményb jégnek;
Hogy tudnillik hamar el-olvad magában,
'S a' nyoma-is el-vész a' víznek folytában.

Mond-meg, hogy a' Szülék ha jó Gyermekeknek
 Örülnek, tsak annál többet szenvedhetnek.
 Mert az Isten, őket tőlök meg-foszthattya,
 Vagy más úton benne meg-látogathattya.
 Mond-meg, akár ki-is ha Apját szereti,
 Azzal tsak a' buját jajjal tetézteti;
 Mert mikor leg-inkább örülne Apjának,
 Akkor vége Attya élte fonalának:
 Mikor azt gondolná, hogy Apja ölében
 Le-teheti, a' mit érzett a' szívében;
 Mikor mutathatná háládatosságát,
 Akkor Apja helyett tsak egy holt Testet lát.
 Mond-meg e' Világnak, hogy nints olly Nemzettség,
 Melly el ne enyészíszen, és ha ez nevettség,
 Olvassa a' történt dolgok le-írását,
 'S nem fogja tsudálni szívem jajgatását.

Élek-é én? vagy tsak hogy élek képzelem?

Mert nagy bánatomban helyemet nem lelem:

Élek-é? tsak érzem hogy élek 's gondolom?

Mert kinnal 's bánattal éltemet hurtzolom:

Élek-é? azt tartom hogy tsak mozgolódom,

Mert szívem sebével szüntelen kínlódom:

Élek-é? vagy mint kit Isten nyila talált,

Nem érezvén többé, élte terhére vált. a)

a) Non aliter stupui quam qui Jovis ignibus ictus Vivit, et est vitae nescius ipse suae. Ovid.

Nem élet az ilyen, jobb ennél a' Halál,
Kétszer is meg-halhat ki illy nagy kint ki-áll.
Vallyon a' szememnek most mi hasznát veszem?
Nem egyebet, hanem könyv-forrársá tefzem.
A' szem az Embernek sok szép képeket fest,
És gyakran átalok a' szívnek is vét lest;
Nékem pedig mutat csak kedvetlen képet,
Mert a' Természetben sem látok már épet.
Mit használsz hát szemem? csak kínom neveled,
Szüntelen könyvezvén jót nem látok veled.
Hát te Fülel? hallasz? de csak nyögéseket,
Mindenféle gyászos hangú énekeket.
Nem vagy már érzékeny a' kedves Nótára,
Mert csak figyelmezel a' Hattyú hangjára
Mikor énekelve butsúzik éltétől,
'S végső szolgálattját kívánnya melyétől.
Most kevés hasznodat veszem azt meg-vallom,
Mert minden-felől csak a' firást, 's jajt hallom.
Hát te érzékenység te Égnek Leánya,
Mostani forfodat vallyon ki ne szánnya.
Érzelsz ugyan, de csak bús forfomat érzed,
'S szörnyű képeiddel csak szivemet vérzed.
Tapasztalsz ugyan, de nem kedves dolgokat,
Hanem csak epefztő kínos bánatokat.
Az illy élet ugyan roszszabb a' Halálnál,
Oh, bár csak, oh Halál, végemmel kínálnál.
El-mennék örömet, nyugvásom helyére,
Midőn véletlenül, illy nagy bánat ére.
Mert a' Halál szele a' nagy Fenyő-fára,
Rá futt, 's ki-száradván a' gyökere, 's szára

Ki-dőlt; ti apróbb fák azért rettegetek,

Ez emészto széltől mert nints védelmetek. b)

El-ment, oda van már az, a' kit szerettem;

Nints már az, a' kitől eredetem vettem.

Oda van jó Atyám 's én még most-is élek?

Nem; 's mindent magamban meg-halva szemlélek:

Nem élek, csak magam még élni képelem;

Játszik a' Természet úgy látszik én velem,

* * *

*

Mikoron jó Atyám Tessed felett állok;

Úgy tetszik imetten síromba le-szállók.

Mennyit veszték benned mikor meg-gondolom

El-némulok, nyögök, 's mind csak azt fontolom;

Hogy ilyen fok némű tökéletességet,

Miért tett együvé benned csak a' véget,

A' Természet Ura; hogy nyóltz kis délszében

Bé-rekesztettétvén, a' földnek gyomrában

El-téteffél; 's azzal többé meg-szünj lenni,

'S Kedvesidtól butsút kénytelen légy venni.

Mit mondék? meg-szüntél lenni, de hibáztam:

Mert értelmemet jól ki nem magyaráztam,

b) Alta ruit Cædrus sylvæ trepidate minores.

Ezen Verlet a' Néhai B. Vesséleányi Ferentz Erdélyi Statuum Præsidents, emlékezetére vert Monetának az egyik lapján, olvasni lehet, és a' mint tudom Néhai Gróf Lázár János írta,

Élsz Te, tsak Tefedet hagyta-d-el magadtól

 Tsak meg-menekedtél gyarló fár házadtól.

Élni fogsz mind végig emlékezetünkben,

 Írva lészzen Neved örökre szívünkben;

Én ugyan valamint szívből szerettelek,

 Úgy valamíg élek el nem felejtelek;

Élsz; de nem mint eddig nyomorúlt életet,

 Mert tsak e' Hajlékod érzéketlenné lett;

Élsz és közel látod a' Felleget Istent,

 Azt a' ki teremtett, és kezén tart mindent;

Élsz, és gyönyörködöl tsak az igazságban,

 Mellyet olyan ritkán láttál e' Világban.

Nagy és Nemes Lelked itt Tefiben nem fért-el,

 Tágasabb helyekre tsak a' végett tért-el;

Hogy ott az Istennek bölts, 's tsuda dolgait,

 Közzelebből lássa, 's azoknak okait

Jobban ki-tanúlván, imádja Felleget,

 A' Nagy Teremtőnek egész ditsőségét.

Bizony ha nagy voltál e' Tefiben laktodban,

 Még nagyobbá lettél illy állapotodban.

Ha úgy tekintlek-is mint tsupán tsak embert,

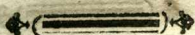
 Úgy is Hazánk benned igen nagy embert nyert:

Mert Virtussal tudta-d a' születefedet

 Fel-ékesíteni, 's egyszer nyert nevedet

Jó-tételid által meg-erősíteni,

 'S Halhatatlanságnak így magad ki-tenni.

Nints Tudomány, melyet ne értettél volna;

Minden a' ki esmért, bár erről most szólna.

Tízta mint az arany vólt okoskodásod,

Mint Cicero szava ékes ki-mondásod.

Akár e' Világról kezdtél okoskodni:

Akár az Istenről mélyen gondolkodni,

Mindenkor bámultuk nagy Tudományodat,

Alig győztük érni mély gondolatodat.

*

*

*

Kedves vólt előtted mérték Tudománnya,

Elme éleltségét mert ez meg-kívánnya.

A' számok vetéfit betük formájára

Jól tudtad meg-tenni, 's ennek példájára

A' többi Tudományt jól alkalmaztatni,

A' vólt magad gyakran a' mivel mulatni

Tudtad, és a' mivel az okoskodásod,

Olly tisztává lett vólt, mint a' ki-mondásod.

*

*

*

Ha visgálni kezdted dolgok valóságát,

'S azoknak el-rejtett szép tulajdonfágát;

Ha mikor fontoltad a' lételt, 's nem lételt;

A' néked olly kevés fáradfágodba telt;

Hogy

Hogy csak játszadoztál a' gondolatoddal,
Másnak munkát adván elme futásoddal.
A' rejtett dolgokat *Leibnitznek* módjára
Ki tudtad keresni, 's annak példájára,
Ha mit Te azokban egyszer ki-találtál,
Attól nem csak, hogy Te soha el nem áltál;
Hanem úgy-is tudtad azt meg-óltalmazni;
Hogy más hozzád képpest láttatott habozni;
Mikor fel-tétedet akarta vizsgálni,
Vagy Találmányodat próbálta rostálni.
Ha a' Természetnek munkáit vizsgáltad,
Akkor mindenkben a' valót találtad.
Ebben se tekintél hafzontalanságot,
Mindég csak kerefél belső valóságot;
Jól tudtad hogy így kell keresni az Istent,
Ki itt munkálódik, 's uralkodik ott fent;
A' Házból esmérni annak Építőjét,
Világ szépségéből dítő Teremtőjét,
Ez az egyenes út ezt te-is érzetted;
Igaz böltsefséged ez által szerzetted.

*

*

*

Mindenben keresni a' köteleltséget,
Ez ád mindennek dízt, e' mutat jó véget.
Hogy mivel tartozunk felebarátunknak,
Mivel a' Hazánknek, mivel mi magunknak;
Ezt mint egy *Lycurgus* meg-tudtad fontolni,
A' hol más meg-állott ott tudtál gondolni.

Mi az egyenefség, mi legyen igazság,
 A' kötelelségünk, hol szorols, és hol tág:
 Egyenes mértékkel jól fel tudtad mérni,
 Erre a' mértéket másoktól nem kérni,
 'S az Igazság Isten Afzfonyá módjára,
 Húnyt szemmel akadni igazság pontyára.
 Hazánk Törvényeit meg-tudtad esmérni,
 'S annak az értelmet helyesen meg-mérni.
 Nem vólt se tekintet meg-ítélésében,
 Se harag, 's gyűlölség gyors követésében.

*

*

*

A' történt dolgokban igen jártas vóltál,
 'S ezekben mindenkor jól, 's igazán szólltál.
 A' vífelt dolgoknak Íróit tisztelted,
 Mellyekből mindétig értelméd nevelted;
 Tudván hogy a' kinek itt nints gyakorlása,
 Olly fontos nem lehet annak vitatása:
 De itt sem kereftél hafzontalanfágot,
 Hanem mást meg-gyöző igaz valófágot.

*

*

*

Nyelveken is tudtál sokakon szóllani,
 A' mit ki-gondoltál szépen ki-mondani.
 Ha Magyarúl szólltál annak ékelsége,
 Nem vólt ki-keresve, 's tsak a' vólt a' vége;

Hogy minden meg-értett, 's még sem követhetett,
 Mert olly szépen 's tisztán más nem beszélhetett.
 Ha pedig szólottál veresző hangokon,
 Miként Horácz könnyen ugráltál azokon.
 Ha rövid beszédben akartál szólni,
 Magyar Martziálist lehetett hallani.
 Ha mikor akartad bánatod ki-tenni,
 Úgy veled fel-kellelt az Egekbe menni.
 Eztet meg-mutattad kedves Eszterádnak,
 Emlékezetére írott szép munkádnak,
 Minden rendeziben, melyet Hazánk tsudált,
 'S a' melly szivednek is betsületére vált, c)
 A' Deákságnak is igaz betsülője,
 Vóltál, 's értelmeknek azzal Nevelője.
 A' Tudományt szedted inkább a' kút - főnél,
 Mint az abból jövő zavaros fertőnél.
 Tudtad a' Tudomány a' Rómaiaknál
 Virágzott, 's hogy onnan ránk örökségül száll.
 A' Deák Írókban azért a' mit kellett,
 Kereftél, 's így rövid idő alatt a' lett;
 Hogy a' Tudományok kút fejére jöttél
 'S még-is vágást mái Írókkal közlöttél.
 Németet is tudtál, 's azt ollyan fontosan,
 Hogy mint a' jó Német szólottál olly tsínosan.
 Ha Frantziát kellett, nem tsak nem hibáztál;
 Sőt szépségére is olly formán vigyáztál:
 Hogy a' ki tégedet hallott beszélleni,
 Azt vélte született nyelvednek kell lenni

c) Itt tzélozás vagy on a' Néhaj Testvérenek Gróf Torotzkai Sigmondné-
 nak emlékezetére írott szép versbéli munkájára.

Olafzt, 's Ánglust, tudtál, 's mint két nyelven szólltál,
A' ki esmért látta, hogy nagy ember vóltál.

*

*

*

Jóllehet az elméd Eget hasogatott,

De meg-vetést máshoz még-is nem mutatott.

Szelíd vóltál, 's a' ki téged esmért, 's hallott,

Tifzteletre méltó nagy embernek vallott.

Az okos emberrel tudtál okoskodni;

A' nyájassal pedig tudtál nyájaskodni;

Ha kellett tréfálni, mindég fős vólt tréfád,

Mivel kedvelséget tsak egyedül ez ád.

Ha hibás emberről vólt a' szó, mentetted,

'S ha az nem lehetett, leg-alább azt tetted;

Hogy ugyan általad nem nőtt kissebbsége,

Ha hibáinak nem lehetett mentsége.

Erköltseid pedig hiba nélkül vóltak,

'S a' roszfz emberek is róllad nem gondoltak

Roszfzat, mert jól tudták, a' tiszta aranynál,

Tisztább az erköltsöd, és hogy ha rajtad áll,

Még Barátodat-is kézzebb vagy utálni,

Mint sem hibáiért őt meg nem dorgálni.

Roszfzra nem hajlottál, a' jót meg-betsülted,

Mindenben a' hibát, nem magát gyűlölted.

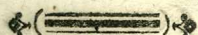
*

*

*

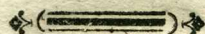
Nagy vóltál mint ember, de ha tovább mégyek,

Tartok tölle hogy bő beszédü ne légyek;

Hogy mikor Virtusid kívánom emelni,
Az által én rajtam bé ne kezdjen telni:
A' mi történt régen ama' Poétával,
A' ki meg-dítsérvén a' napot tollával;
Azt mondták, vigyázzon, a' Nap-fényességét
Bé ne vonnya, 's el ne takarja szépségét.
Mint Keresztényt nézlek, 's így-is látlak Nagynak;
Ebben is hasonlók hozzád ritkák vagynak;
Jól tudtad az Istent, hogy kelyen szeretni,
'S az ő Gunyolóit miként ki-nevetni. d)
Tudtad Vallásodnak a' leg-kissebb ágát
Meg-tudtad mutatni annak igaságát.
Jó Keresztény voltál de nem tsak szokásból,
Hanem azért, mivel hitted 's érezted jól;
Hogy a' Kereszténység egyedül idvezit,
'S hogy a' hol az elme haboz, ez könnyebbít.
Szeretted Vallásod, 's annak tisztaságát,
De meg nem vetetted Természet Világát.
Ezt tetted Vallásod Fundamentomának;
És jól meg-tisztítva igaz Kormánnyának;
Tudván, hogy így léfzen a' Vallás állandó,
'S minden hitegetés ellen maradandó,
Hitted Vallásodnak az ágazatait,
De azért másoknak jó gondolatait
Soha meg nem vetéd; tsak hogy gyökerében
A' Vallást ne sértsék, 's igaz erejében
Meg-hagygyák állandó szép vigasztalásit,
Kétségben nem hozván az Írás' mondásit.

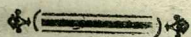
d) Itt tzélozás vagyon ifjabb korában írott azon Frantzia Munkájára,
mellynek Titulussa: *Essai sur la Foiblesse des Esprits forts.*

Szeretted Vallásod érdemes Tagjait,
 És betsülted annak értelmes Papjait;

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Kegyes voltál 's az Úr Neve tiszteletét,
 Semmi állapotban soha meg nem vetéd.
 Imádkoztál de nem tettetők' módjára,
 Ki-állván a' Templom leg-főbb Piattzára:
 Hanem a' leg-titkosb szobádba bé-zárva,
 Fel-emelt kezekkel mint egy igaz Árva.
 Tudtam szokásodat 's egyszer meg-lestelek.
 Nem haragszol Lélek ha im' le-festelek.
 Mit láték? Jákóbot nagy tufakodásban,
 Egy buzgó Ferfiút el-ragadtatásban.
 Láttam hogy miképpen beszéllsz Isteneddel;
 Melly szorossan vetesz számot a' szíveddel;
 Láttam az ortzádon alázatofságot,
 És tettetés nélkül való buzgóságot;
 Láttam mint akarod az Istent le-húzni
 Az Égből, és éppen magad mellé hozni;
 Tsak Lelked állott ott, Tetszed meg-szünt lenni,
 Mert illy buzgóságban nem tudott részt venni.
 Láttam még többet-is, 's érzékenységekben,
 Így sohajték én fel meg-indúlt szívemben:
 A' melly Férfi így tud az Úrral beszélni,
 Angyal az, nem ember azt kelletik vélni.
 Buzgó voltál Lélek, 's azt nem szégyenletted,
 Mások' ítéletét arról meg-vetetted;

Buzgó, de jól tudtad Isten akarattját,
Egy formán szeretni kell Felebaráttját.
Így szeretettedben nem néztél Vallásra,
Tsak belső érdemre, nem pediglen másra.
Ki mit hidgyen azzal keveset gondoltál,
Hanem a' szegénynél mindég jelen vóltál.
Szeretted az embert nem benne a' Vallást,
Mindent szerettél, tsak útáltad a' hibást.
Vallásodban meg nem szüntél ember lenni,
'S e' tekintet nélkül mindennel jól tenni.
Állyanak itt elé, a' kikkel jól tettél,
'S azért köfszönetet tölök el nem vettél;
Mondják, hogy a' szegényt, mikor segítetted,
Midenképpen a' vólt föbb igyekezeted,
Hogy ki-segítette azt meg ne tudhassa;
'S háládatofságát meg se mutathassa.
Érzékeny szived vólt, 's eleget tehettél
Ha ennek, minden más vádat meg-vetettél.

Már a' barátságban igaz hogy e' Meg-hólt
Nem mint mások, hanem fokkal kényesebb vólt,
Nem mindjárt fogadta belső Baráttjának,
Azt a' ki meg-felelt az első próbának.
A' szívébe nézett, 's ha ott meg-állhatott,
A' Barátságában igaz hogy bízhatott.
Így hát ebben magát tsak ritkán tsalhatta.
Mert a' Baráttjait jól meg-próbálgatta.

*

*

*

Ha mint Fiút nézlek, úgy-is tsudálhatlak;

Ez állapotban-is méltán nagynak látlak.

Állyanak bár elő azon áldott Lelkek,

Kiktől születettél és a' kik neveltek.

Tégyenek ők arról hitel erőtséget,

Hogy láttak-e benned engedetlenséget.

Szóljanak 's mondják-meg e' romlott Világnak,

Mi gyümöltse légyen az illy Apaságnak.

Magam-is mint Fiút értem és esmértem,

'S azért Istenemet gyakran arra kértem

Hogy bár tsak már én-is jó hímet vehetnék

Rólla ebben, 's mint Ő oly Fiú lehetnék.

Halálok után-is úgy meg nem férthette,

Senki ötet, mintha azokat nevette.

Vagy ha fel-fedezte képzelt hibájakat,

És nem úgy betsülte, mint maga azokat.

*

*

*

Mint Férjet ha nézlek úgy már el-némúlok,

És bámúlásomban lábodhoz borúlok.

Ember ha akarod tudni mi a' jó Férj,

Úgy bizony e' hólittól arra mértéket kérj.

Erköltsei tífzták lévén mint a' Nap-fény,

Nem vólt abba semmi hiba, sem kelevény.

De akadott olyan hasonló Tárfára,

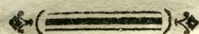
Kinek építhetett bátran Virtussára,

'S azért életeket olly tiszta folytatták,
 Hogy azt máfoknak-is például adhatták.
 Egy forma erköltsök, 's ha fedhetetlenek,
 Nem képpes jó éltet, hogy ne szerezzenek.
 Még a' barátság-is úgy lehet állandó,
 Ha a' belső erkölts hasonlatos és jó.
 Annyival is inkább a' páros életben,
 Szükség erkölts tiszta legyen mind kettőben.
 Úgy élt ezen meg-hólt RÓTH JOHANNÁjával,
 Mint Izelíd Gerlitze szokott, hív Párjával.
 Távol vólt ezektől minden kedvetlenség,
 'S az a' Házaságot fel-bontó Ellenség,
 E' romlott Világnak ama' roszsz Leánnya,
 Melly már most sokaknak fel-emelt Bálvánnya,
 Az állhatatlanság, e' nem vólt hibájok,
 A' költsönös erkölts vólt igaz próbájok.
 Állj elé jó Anyám, 's ha engedi szíved,
 Ennek le-írását magadra tsak te vedd.
 Te érzed leg-jobban benne mit vesztettél,
 'S el-enyészésével melly nagy kárt szenvedtél,
 És ha búd engedi, mond-meg rövid szóba,
 Hogy nem találtatik ollyan nehéz próba;
 Mellyet meg nem tennél tsak hogy jó Férjedet,
 Viszsa-szóllíthatnád el-vesztett kintsedet.
 El-hiszi a' Világ; próba a' siráford;
 Eleget bizonyít titkos búfúlásod.

❖

❖

Már hadd szóllyak én-is mint Fiú Te róllad;
 Azért kérlek Musám pennámat el ne hadd,

Mikor le kell írni egy érzékeny Apát,
 Ollyat mint a' millyent az ember ritkát lát;
 Akkor szükség vagyon a' segedelmedre,
 Rá szorúl az ember hív vezérlélfedre.
 Jó Apám mit mondjak, hogy 's miként fesselek:
 Oh bizony Ofzlopot örömet emelek.
 De le-íráfodra nem talállok szókat,
 Akár melly nyomoson keresem azokat.
 Reám nézve valál, olly ritka, 's drága kints
 Hogy nékem te hozzád hasonló majd több nints,
 Tudom jól, hogy vagynak, kiket kell szeretnem,
 Tudom én azokat meg nem lehet vetnem;
 Nem-is akarom én őket meg-férténi,
 'S hozzájuk ez által háládatlan lenni.
 Akár jobb, akár bal kezemet el-vesztem,
 Tsak félszeg vagyok én, 's kedvem el-erefztem,
 Akár hogy firassam akármelly tagomat,
 Azzal meg nem fértém az ép, 's jó lábomat.
 Azt mondom hát róllad jó Atyám el-mentél,
 'S bennem már szívemnek szinte tsak fele él.
 Mert ha vizsza nézek a' Gyermekségemre,
 Úgy leg-elsőben is a' jön az elzemre,
 Hogy nem tsak szerzettél ollyan Tanítókat,
 Kiktől tanulhattam mindenféle jókat,
 De magad is gyakran 's hozszzaffon oktattál,
 'S magad példájával olly jó példát adtál;
 Hogy a' mint tanúltam, a' mi végre lettem,
 Néked köszönhetem, tsak Te töled vettem.
 Körülöttem mindent önként tselekedtél,
 Pénzed nem kimélted, és nem fösvénykedtél:

Úgy folytattad Atyám a' Nevelésemet,
 Hogy egyszer'smind meg is nyerted a' szívemet.
 Apám vóltál 's együtt igaz jó Barátom,
 Ezen Virtust vallyon hány Apákba látom?
 De mikor ki-álltam Világ Piattzára,
 E' ki terjedt Mező síkamló partyára:
 Akkor sem hadtál-el, tanátsoddal éltem,
 'S e' miatt magamat melly boldognak véltem.
 Igaz Barát tudom magában-is nagy kints,
 Nem kötél ez tsupán, hanem igaz bilints;
 De ha az embernek az Apja Baráttya,
 'S ha az Apjában e' kettőt egygyütt láttya;
 Olly aranyból készült, 's olly állandó lántz ez,
 Hogy ennél erősbet fenki-is nem nevez.
 Érzettem-is ennek akkor főbb erejét,
 Mikor el-veztettem szívemnek e' felét.
 A' mikor jó Atyám el-hagytál engemet,
 'S a' mikor Árvává tetted a' Nevemet.
 Igaz Árva vagyok azt nem tagadhatom,
 'S vigasztalásomra tsak aztat mondhatom;
 Hogy végre nékem is ütni fog az óra,
 A' mikor jól tudom dolgom fordúl jóra;
 A' mikor tehozzád végre el-juthatok,
 És te veled egygyütt örökre lakhatok.
 De a' fájdalomtól hová ragadtatom?
 Apa vagyok én-is, 's ezt nem ohajthatom.
 Ha hozzád akarok hasonlónvá lenni,
 Míg az Ur nem szóllít, türni kell 's szenvedni.
 Tik is jó Testvérim kik Őt' szerettétek,
 Nem kissebb mértékben mint én tiszteltétek,

Tik, kiket én velem egyformán szeretett,
 's a' kikért mint értem, éppen olly fokat tett,
 Sirassátok vélem tett nagy vesztéseket,
 Húlassátok érte sürü könyveteket.
 Te-is Tárfam, kit mint minket úgy szeretett,
 'S azért gyermekitől nem különböztetett;
 Sírj velem, a' mikor vigasztalni kéne,
 Sírj, hogy a' második Apád-is el-méne.
 Sírj tsak bátran, ezzel hiddel, hogy vigasztaljsz;
 Mert mikor ki-sírott szemmel előttem állsz;
 Akkor látom Te-is, hogy búmban részt veszel,
 'S így febhett szívemre gyógyító irt teszel.
 Látom Te-is Sógor tsak gyötröd magadat,
 Főre kotsolt kézzel kiáltod Ipodat,
 El-ment, nints már, sírj hát, mert, fokat vesztettél,
 Hidd-el Halálával félig Árva lettél.
 Tik-is Gyermekeim, jertek e' holt Testhez,
 'S ámbár nem érzitek még most, melly kints vólt ez:
 Még-is sirassátok tett nagy vesztéseket,
 Könyvel ásztassátok gyenge szemeteket.
 Talám hogy tsak nyugszik, 's alszik, gondollyátok,
 De már Nagy Aponak bár is kiáltsátok,
 Nem hallja, nem érez, nem tsokol titeket,
 Nem ínthet mint Apa többé benneteket.
 El-jön még az idő, mikor majd érzitek,
 Jó Nagy Atyátokban melly vesztést tettetek;
 Akkoron el-vizlek ennek Sír-halmára,
 'S vélletek mondatok Áldást a' porára.
 Te-is KLÁRA Testvér kedves gyermekiddel, e)
 Ásztasd e' Meg-hóltnak Tetemét könyveddel

Látom, tudod 's érzed, melly jó Testvér vólt ez,
Illyen igaz Testvért ritka ember nevez.
Sírjatok minnyájon, kik őt' szerettétek,
'S kik e' Hólthoz egész Sereggel jövétek;
Sírjatok Baráti; sírjatok Özvegyek,
Sírjatok tik Árvák, bizonyágtok legyek,
Sírjatok mindnyájan mert meg-érdemlette,
Mert e' Meg-hólt, mindég abban helyhezttette
Főbb gyönyörüségét, ha ő használhatott,
És ha mindenhez jó szívet mutathatott.

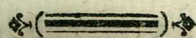

Ha úgy tekintlek mint e' Magyar Hazának
Tagját, úgy is tartlak egy Remek-munkának.
Nagy vóltál mint Ember, nem kisebb mint Polgár,
Boldog Haza, melly illy kintset magába zár.
Bátran állíthatom, hogy a' tanúlt ember,
Az igazgatáshoz közzel való just nyer.
A' hol a' más ember gyakrabban tsak haboz,
Onnét az értelmes igaz Világot hoz:
'S a' hol más embernek gondolattya meg-áll,
Ott a' tanúlt ember elméje le nem száll.
Távol légyen töllem, hogy úgy vélekedgyem,
Hogy a' gyengébb Polgárt, tsak Herének tegyem.
A' Köz-Társaságban sokféle tagoknak
Kell lenni; 's egy tzelra dolgozni azoknak;

e) E' Meg-hóltak ezen még élő Testvére G. Teleki Klára. Méltóságos Generalis és Feldzeugmeister Gróf Wartensleben Vilhelm kedves élete Párja.

A' gyenge erőffel ha van elegyítve,
 Azzal a' Tárfaság nintsen meg-gyengítve.
 Még többet engedek, 's azt is úgy találom,
 Ha a' Világi köz dolgokat vizsgálom,
 Hogy sok jó Polgárnak kevés Tudománnya,
 Ha a' Haza javát igazán kívánnya,
 Többet ér; mint másnak tettző okolsága,
 Ha nints Hazájához igaz buzgósága.
 Itt sem állok még meg, 's Kérdésbe sem tészem,
 Mint meg-bizonyított dolgot ollybá vészem;
 Hogy fokban, kik hágnak a' felsőbb póltzokra,
 Kevés Tudománnyal érnek fel azokra:
 'S még-is Hazájoknak fokat használhatnak,
 Ámbár hasznosoknak fokszor nem láttatnak.
 De kiben szív, elme 's Tudomány is vagyon,
 Hogy az ilyeneken fellyül ne haladgyon,
 Azt talám már senki nem is állíthattya,
 Az igazat látni ha van akarattya.
 * * *
 A' Haza, 's a' Király olly egygyé vált Lélek,
 Hogy a' ki ezt férti arról balt ítélek.
 A' napot fénnjétől vallyon ki fosztná meg,
 A' Főt a' Tagoktól vallyon ki osztná meg,
 Így a' Király Feje, 's fénnye Országunknak,
 Ha ezt fértjük, ártunk bizony tsak magunknak.
 Ugyan jó Hazafi az hogy, 's miként lenne,
 A' ki önként ollyan gyarlólágra menne.

Hogy a' Haza Fejét kívánná lértetni;

'S annak minden díszét 's erejét el-venni.

Ellenben Királyát az nem szeretheti,

A' ki a' Hazáját gyűlöli, 's meg-veti.

Egygyütt jó ez; Ember, ne nyulj ofztásához,

Igaz boldogságot e' kettő egygyütt hoz.

Ezt Te-is érezvén, mindenben követted,

Jó Atyám, 's ez által magad nagygyá titted.

Meg-is mutathatom mind ezt a' példádból,

R'ád ítéltethetek gyakori munkádból.

Minden emberi Jufs meg-tzáfolására,

A' költsönös Polgár Jusnak rontására;

Jó Magyar Nemzetünk olly számos részének,

Melly mindég hűséges volt Fejedelmének.

Rég nem vólt engedve Tifztséget viselni,

'S e' Magyar Hazának úgy díszét nevelni:

Azért hogy nem hitte; a' mit a' más rész hitt;

És hogy Oltárjokhoz semmi tömjént nem vitt.

A' Nagy *Theresia* így vett által minket,

Nem mert hozzá nyúlui, 's így hagyott bennünket.

Nem tsuda mert mikor minden illyesztette

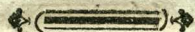
Tölünk, e' változást éppen nem tehette.

Igaz Phoenix vólt Ő nagy vólt az elméje,

'S az érzékeny szívet ha teszfzük melléje;

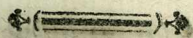
Hogy örökké éljen érdemlette vólui,

'S hogy ő rólla rozfzfzúl *Zoilus* se szóllui.

Így Magyar Országban nem vólt mit keresni,
 Az Út bé vólt zárva nem vólt itt mit lesni,
 A' szomszéd Erdélyben még nyitva vólt az út,
 A' Tábla Fiúság hamar kezetre jut. f)
 Itt magad egy igaz Bírónak formáltad,
 'S az egynéhány próba Esztendőt ki-áltad.
 De azomban még-is mind Hazafi 's Polgár,
 'S mint olly ember a' ki jutalmat nem-is vár:
 Szenvedő Tárfaid meg-segítésekre,
 Ki érkeztl jönni gyakor kérésekre.
 Be sokszor mentél-el a' Nagy Therésához,
 Sorfosid panaszszát le-tetted lábához,
 Ezek körül semmi meg nem rettenthetett.
 Igazság vólt szádban olly bátorrá a' tett.
 Tsudálta a' Felség a' bátorságodat,
 Meg kellett dítsérni szép ki-mondásodat;
 Ámbár nagyobbára olly dolgokban vóltál
 Nálla, hogy nem éppen úgy mint máfok szólítál;
 Még-is ez az áldott Lélek meg-szeretett,
 'S te benned végre nagy bizodalmat vetett:
 Látván hogy jó Polgár, és hív Jobbágya vagy,
 'S minden tekintetben hogy az érdemed nagy.
 Ekkor a' Nagy Kaunitz kezde már szeretni,
 'S hozzád való szívet nyilván esmértetni;
 Több Fő Uraknak-is úgy meg nyerted szívet,
 Hogy az jól arathat a' ki mint te úgy vét;
 De aratásodnak még nem vólt ideje,
 'S így szereteteknek sem vólt még ereje.

f) Tábla Fiainak neveztetnek az oda való K. Táblának Affessorai.

A' Nagy Theréfának fel-állván helyére
A' Nagy Jófef, téged más szerentse ére;
Mert a' Horizonod egészfzen változott,
'S az állapotodban változást okozott.
E' Tsáfzár már maga akart mindent látni,
'S mivel fok hiba vólt fokot változtatni,
Mindent akart tudni, jó vólt benne a' szív,
'S kötelefségeit tudván, azokhoz hív
Akart lenni, 's azért el sem is mulatott
A' mit szükségesnek egyszer gondolhatott.
Meg-engedte tehát a' mit akart hinni
Kinek kinek külső Vallását úgy vinni,
Belső győződése magával hogy hozta,
Melly által mindennek örömet okozta,
De továbbra látván hogy meg vagyunk vetve
Hogy egy fints közzülünk Tifztségbe tételve,
Azonnal te rajtad kezdi-el szándékát,
'S el-hárítván mindjárt minden akadékát.
Fel-emele téged a' Fő Ispányságra,
'S a' Tudománybéli Fő Directorságra:
Idővel érezvén a' Nagy Jófef Tsáfzár,
Hogy minden szándéka kereltül kofúl jár;
Azért im másképpen kezd már a' munkához;
Nem ereszt most senkit rendelő tollához,
Nem vár az időtől, szándéka hogy jó vólt,
Által fogjuk látni végre, ámbár meg-hólt.

Látván már jó Atyám hogy tsak zavarodnak,
 'S a' dolgok magokban jól nem bontakodnak,
 Fel-áll újra, 's már most Nemzete mellett szöll,
 Mint egy hív Jobbágyhoz illik, úgy 's olyan jól,
 Hogy jó Fejedelme gyakran meg halgattya,
 'S némelly szándékait érte változtattya,
 Bátran szöll mert tudta hogy meg nem sérthette,
 Fejedelmét kinek az igyekezete;
 Hogy sok Országait boldogokká tegye,
 'S így a' Fejedelmi Koronát el-vegye.

*

*

*

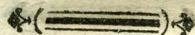
Egy Halál 's a' Scena azomban változik,
 Az Uralkodásban más nagy következik.
 Ez Országainak valóságos Attya,
 De a' gondviselés ezt tsak meg-mutattya.
 A' jó szív 's nagy elme mindég vezérlették,
 Koránán kívül-is Nagygyá ezek tették.
 Látván hogy ez mindent helyre akar hozni;
 'S az Ország gyeplőjét olly formán hordozni;
 Hogy minden alatta szerentséssé légyen,
 A' leg-kissebb embert jól 's boldoggá tégyen;
 Melléje álfz Atyám 's minden szándékait,
 Kívánod segítni jó gondolattyaikat,
 Látván hogy ő néki igazság szándéka,
 'S hogy ámbár jól akar sok az akadáka.
 Igazsága vagyon el nem álfz mellöle,
 Az elég hogy mindent el-háríttz ellöle.

A' Sasnak a' Sasfól vagyon származása,
Nem válhatik gyenge Galambá fajzáfa g);
Az erős erősnek köszöni életét,
A' Nagy szív Nagy szívtől vészi eredetét.
Nagy volt ama' Tsáfzár, nagy a' Maradvánnya,
Kinek minden hofzfú életét kívánnya.
A' melly jót Apjában vélünk kőfoltatott,
Az ég, 's a' melly reményt abban tsak mutatott
Azt már a' Fiában tetézve meg-adta,
's Nemzetünket ezzel ugyan meg-áldotta
Nagy vagy jó Tsáfzárunk végig nagy jó léfzel,
Országod javában mert igaz részt vészel;
Mert azt tartod leg-főbb gyönyörűségednek,
Ha jó, 's hív Jobbágyid boldogok lehetnek:
Mert hiszed, hogy te vagy érettünk születve,
'S nem Országid azért kezedbe tétetve,
Hogy boldogságokkal tréfálva játszodjál,
A' Királyi Virtus jól tudod miben áll.
Egy szóval, Atyánk vagy, tsak azzal ditsérlek,
Gyenge pennám, 's tovább ditsérni nem mérlek.
Jó Apám-is tisztelt, 's lokat érzett érted,
De Te-is érdemit valóban esmérted:
Azért belső Titok Tanátsofsá tettetted,
'S Korona Örzőnek végre ki-nevezted.
Mind ezekből látszik nagy Hazafi vóltál,
A' hol szükséges vólt mindég bátran szólltál.

g) Fortes creantur fortibus et bonis, est in Juvenis est in Equis patrum
virtus, nec imbellem feroces progenerant Aquilae Columbam,

Hor. Od. Lib. 4-to.

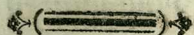
Tsak az igazságot mindenben követted,
 Más mit szóllyon róllad, aztat fel nem vetted,
 Mindennek a' Jussát tudtad 's óltalmaztad,
 Magad ebben máshoz nem alkalmaztattad.
 Adjon az Úr Isten több illy jó Hazafit,
 Adjon jó kedvében a' mi néműt el-vitt.

*

*

*

Illy szép Lélek valál, e' testi hajlékában,
 Hozzád hasonlatost kerefelek hijában.
 Ritka dolog már ma az a' mi nagygyá tett,
 Jól látom én, hogy a' Világ úgy meg-veszett,
 Hogy már ma kapdosnak tsak a' boritékon,
 Mint meg annyi könnyű gyermek buborékon;
 Házaikat építnek de nem állandókat,
 Mivel tsak fövenyen építik azokat.
 Themis mikor régen el-hagyta e' földet,
 'S Világ lakosától utólfó bútsút vett;
 Az igazság véle tölünk el-távozott,
 Melly által minékünk nem kis kárt okozott.
 Attól fogva mikor Nemzetünk meg-szánnya,
 Egy egy jó, 's hív Társát közzinkbe le-hánnya.
 El-távozásával, hogy a' mit vesztettünk,
 Vagy a' melly sebeket az által szenvedtünk,
 Azokat más által köztünk meg-gyógyítsa,
 'S szorofs fenyítékét újra fel-állítsa.
 Illyen valál Te-is a' kit most el-veszténk,
 Jaj nekünk mert magunk közzül el-erefzténk.

Vallyon mikor ád még olly kedves, 's hű Polgárt?

Mikor potolya-ki nekünk ezt a' nagy kárt?

Mikor állíttya-fel köztünk Országlását?

Mikor hallgattya-meg a' Nép sohajtását?

*

*

*

Igaz, hogy jól vagyon Atyám állapotod,

'S azt értünk valóban meg nem változtatod;

Mert Te oda fenn vagy az Egek Uránál,

Imádod munkáit bámúlva lábánál;

Tiszteled az Urat egész tsendefségben,

Lakol, 's gyönyörködöl a' leg-tisztáb égben.

El-vetted jutalmát munkás életednek,

Szeded már gyümölsét jó vifeletednek.

Nem-is akarlak én téged háborgatni,

Boldog állapotod másra változtatni.

Nem-is irigylem én azt a' tsendefséget,

Te töled jó Atyám, 's nem sírok a' végett,

Hogy téged közzinkbe vízfíza nem hozhatlak

Tsak magam forfomat, nem téged fíratlak.

Sírok most azért hogy tölled meg-fíztattam,

'S hogy veled egyfzerre, el nem útazhattam;

Sírok el-vefztettem hogy a' Barátomat,

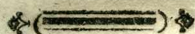
'S hogy már nem láthatlak hív Tanátsofomat,

Sírok hogy el-vefztém a' kitől születtem,

'S hogy egy nagy Kintsemet Koporfóba tettem;

Sírok hogy oda van egy főbb reménységem;

Alig várom-is már az utólsó végem.

Az Öröm helyébe hogy veled lehessék,
'S annak Gyümölsében egygyütt részt vehessék.
Azért szívem szerént bátran el-mondhatom,
Hogy nem téged, hanem csak magam' fíratom.

Midőn ezt magamban mind így el-gondolom,
'S hogy mennyit veszték én, 's Hazám meg-fontolom
Egy különös embert szemlélek mellettem;
De ki lehessen ez mindjárt meg-értettem.
Se tzipra se kopott nem volt a' ruhája,
Hanem tsudálatos vala a' formája,
Elöl-is hátul-is fére nőtt dereka,
Olyan vala mint egy meg-tsonkúlt karika.
Nevetésre állot szüntelen a' szája,
Görbe volt mint háta bibirtsos pofája.
Úgy láttott hogy tsúfság néz-ki a' szeméből,
'S meg nem elégedés annak közepéből.
Tsuda volt ez inkább, 's egész tekintete,
Olyan vala mint a' Hydra lehellete.
Sokáig tekintém, és ő-is engemet.
Míg elő vehettem a' Méréfzségemet.
Így szóllék azért hát: Zoilus vagy látom,
Nem félek én tőled közelíts barátom.

Z O I L U S.

Jól találtad ember, én Zoilus vagyok;
E' gyarló világnál érdemeim nagyok.

Miként fránkozol már régen hallalak,

Hogy annyira mehettz meg-vallom tsudállak.

Hát az Atyádat-is így kell-e firatni,

És gyengeségedet e' részről mutatni.

Nintsenek gyermekid? a' kikért kell élned,

Isten haragjától ha így szólni kell félned,

Hát ha meg-halgatná Isten kérésedet?

'S mostan egy tsapással el-venné éltedet?

Árvasággal kéne enni kenyereket,

El tudnád-e hagyni mond-meg bár ezeket?

Hát a' Feleséged Özvegyi forsával,

Semmitssem gondolnál bús állapottyával?

Nem bánnád-e Házaad hogy ha el-pusztúlna?

'S romladékaihoz idegen kéz nyúlna?

Az Anyád-is él még, 's azt-is el-hagyhatnád?

'S holtoddal még nagyobb bánatra hozhatnád?

Hogy így vénségében gyámola ne légyen,

'S élet örömében többé részt ne végyen.

Hát már a' Hazádnak se akarsz használni?

Annak terhe alól olly hamar ki-állni?

Vagyon még több féle nagy kötelelséged,

'S még érhetz ezután fok gyönyörűséget,

Ezekkel nem gondolsz tsak azt mondogatod,

Meg-halván jó Atyád, hogy ezt el-hagyhatod.

Gyenge vagy, nem erős te benned a' Lélek,

Látod én Zoilus róllad így ítélek.

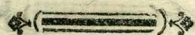

Jól mondod hogy tovább vitt keferűségem,

Határt nem esmérő szívbeli inségem,

Érzem hogy formáltam olly gondolatokat,
 'S magamnak kívántam olly szörnyű dolgokat;
 Hogy véllek fértettem az emberiséget,
 És fel fordítottam fok kötelefséget.
 Előmbe Zoile ollyan képet tettél:
 'S abban olly eleven színekkel festettél,
 Hogy kénytelen vagyok meg-vallni hibámat
 Tsak ki kell állani látom e' próbámat,
 Jól mondod hogy ámbár vég nélkül vesztettem,
 Még is mindenemet el nem temethettem.
 Az élökhöz való nagy kötelefségem,
 Nem kívántathattya véllem még most végem.
 Szívemet érdeklek és nem tagadhatom,
 Hogy kívánságomban gyakran hibázhatom.
 Azért drága lelkek roszszúl ne vegyétek,
 Hogy erre fokadtam; azt róllam hidgyétek;
 Hogy e' gyarló éltém kedves tsak értetek,
 Mert egyéb örömet nem-is remélhetek.
 Te pedig Zoile hogy gántsot keresel
 Mindenben, jól tudom 's tsak hibákat lefel;
 Tudom soha sem kapsz tökéletességet,
 'S a' meg-hóltak hírét motskolod a' végett.
 Azért hát folytasd tsak kötelefségedet,
 Atyámról-is mond-meg ellen-vetéfedet;
 Tsak hogy e' Meg-hóltak porát ne motskollyad,
 'S meg-fzokott mérgedet rajta ne pótoljad.
 Mert mit mondhatsz rólla, ha most meg-tudhatom,
 Nyilaidtól könnyen meg-óltalmazhatom.

ZOILUS.

* * *

*

Z O I L U S.

Hibázol ha róllam az a' gondolatod,
Hogy én motskolódom, 's azzal azt mutatod;
Éppen nem esméred hogy a' Természetem,
A' Hóltakhoz el nem veszttem tiszteletem.
Igaz hogy a' hibát ki szoktam mondani,
Nem akarok azzal senkinek ártani;
Mert én a' hibákat mikor felfezgetem,
Akkor azokat olly véggel emlegetem,
Hogy az által minden személy jobbittasék,
'S az holt hibáiról jóra fordittasék.
De e' Nagy Emberben nem kaptam olly hibát,
Minéműt ő benne Hazánk kis része lát;
Kis része ez, mert ezt a' nagyobb kedvelte,
'S mint leg-drágább Kintsét szívében tisztelte.
Nagy volt ez a' Férjfi, éltében esmértem,
'S a' mikor magamban érdemeit mértem;
Meg-mondhatom, a' volt rólla ítéletem,
Hogy a' mit másnál, azt nálla nem tehetem.
Mert az irigység-is azt nem gyalázhattya,
Külsőképpen magát akár hogy mutattya.
E' Férjfinak ollyan nagyok érdemei,
'S ezeknek ollyan fokfélék a' Nemei;
Hogy kéntelen vagyok tisztelve tsudálni,
'S szokott Természetem ennél nem próbálni;
Sőt inkább el-megyek, 's mindennek azt mondom,
Hogy ezen Nagy Embert dítserni főbb gondom,

Tudd-meg Természetem ennél változtatom,
 'S a' bal vélekedést rólla tzáfolgatom.
 De egyébbképpen-is nem félhettz Barátom,
 Mert a' mint a' Világ állapottyát látom;
 El-jön még az idő mikor magasztalja
 E' kis rész-is ötet, 's azt rólla meg-valja:
 Hogy hibázott vélle mikor őt motskolta,
 'S mikor olly ok nélkül hírében meg-szóltá;
 Mikor az-is érzi hogy a' vólt az a' kints,
 A' mellyhez hafonló vagy kevés, vagy egy fints;
 A' mikor e' rész-is meg-térven magában,
 Hibáját jobbítná, de ingyen 's híjában;
 A' mikor érezven hogy mit veltett benne,
 Örömet a' Földbe sírjához le-menne,
 Hogy ott még egyszer fel-eleveníthetné,
 'S e' gyarló Világba újra bé-tehetné.
 Bízd hát az időre ez mindent orvosol,
 Gyógyítgat, változtat, és ottan-is ahol
 Az igaz érdemet nem tudják jól mérni,
 Vagy az irigységtől a' mértéket kérni;
 Ott-is mondom jobbra az által-változik:
 Ne bánd ha a' Világ még most bolondozik.
 Mert a' Nagy embernek míg él, fok irigye
 Van, 's a' nagy Virtusnak számosbb a' mirigye.

*

*

Jól mondod hát, azért míg innen el-mennél,
 'S jó Atyám hírével mint mondod úgy tennél:

Hald-meg töllem azt-is hogy Koporló,ára,

Mit akarok írni Kriptája szájára;

Mond-meg erről magad vélekedésedet,

Ki-kérem ebben-is egyenefségedet.

✱

✱

E P I T A P H I U M.

Álly-meg itt Útazó, nézz e' gyászos Köre,

'S míg tovább olvasnál foházkodj előre;

Mert e' Kö magában tart olyan Nagy Embert,

Mint a' millyent Hazánk tsak igen ritkát nyert.

Gróf Teleki Jóseff Tette nyugszik itt benn,

Halhatatlan Lelke Istennél az Égben.

Az Árvák 's Özvegyek igaz Attya vólt ez,

Illyen jó Hazasít Hazánk ritkát nevez;

Mert ez Fejedelmét, 's Hazáját szerette

Egy formán, 's e' kettőt úgy meg egyeztette,

Hogy mikor Hazája hasznát mozdította,

Azzal Fejedelme Jufsát nem bántotta.

Tudománnya nagy vólt, 's azzal nem kérkedett;

Használt, de nem mondta kinek mi hasznót tett.

Tifztségeket vívelt de kötelefségből,

Hogy másnak használjon, tsupán azon végből.

Kegyes vólt, Istenét, Vallását szerette,

Igy magát mindentől hóltig betsültette.

Írtak Ezer hét Száz Kilentzvent és hatot,

Mikor Istenéhez vízza szállíttatott.

Ötven nyóltz Esztendő vólt élte határa,

Érdeméhez képpest nem terjedt fokára.

Harmintz öt Esztendőt Róth Johannájával

Töltött, mint szívének leg-kedvesb Párjával;

Ki Ötet, 's érdemit holtáig sirattya,

'S velle együtt három még élő Magzattya.

El-mehetsz útaxó, mondj áldást porára,

'S vándorló páltzáddal írd-fel Sír-halmára:

Hogy illy Nagy Embernek ha lehet születni,

Kár tovább nem élni, 's a' Sírba téletni.

*

*

*

Z O I L U S.

Jól le-írtad tedd-fel koporsó szájára,

Ne hallgass senkinek másnak a' szavára.

Az ilyen Írásnak igaznak kell lenni,

'S az igaz mértéken soha túl nem menni.

Szabad e' Meg-hóltat ebben meg-dítsérni,

De még-is érdemét igaz fontal mérni.

A' mit rólla írtál igaznak találom,

Azért azt, mint helyest tovább nem vizsgálom.

*

*

*

Ezt mondván el-tűnék, 's magamra maradtam,

Búmban el-merülve fokáig halgattam.

Ugy tetfzett hogy mintha szívem könnyebbségét

Igazán érzeném, Búmnak kissebbségét.

De fokat nem tartá, kínnnyaim újjúltak,

'S könyveim mint Zápor első akként húltak.

Érzém újra hogy e' hóltal mit vesztettem;

Érzém hogy ha szinte vígafztalást vettem,

Ezen vígafztalás még-is kevésből áll;

Érzem melly nagy Kintstől foszta meg a' Halál;

Érzem hogy valamig én e' földön élek,

'S míg e' gyarló Testben lakni fog a' Lélek;

Addig meg nem szünnek szívemnek kínnnyai

'S búval téteztetnek keserves jajjai;

Érzem jó Atyám hogy el nem felejtethlek,

Hogy tám holtod után még inkább szeretlek;

Érzem, 's mikor mind ezt magamban forgattam,

Tsattanás lön, 's hátam megett szót hallottam:

Mit tsinálsz óh Fiam! ne búsulj olly méllyen,

Keserves Bánatod engem meg-kíméllyen;

Látom szíved, 's tudom hogy bánatid nagyok.

Kíméld magad, mert én Istenemnél vagyok.

Légy Apa, Fiú, 's Férj, azzal fogsz tisztelni,

'S tanúld-meg hogy néked míg e' Földön élni

Kell, addig telyesítsd fok kötelelséged,

'S mint igaz Keresztyén várd-el bóldog véged.

Jó Atyám szava vólt mindjárt meg-fordulék,

De senkit se látván, újra meg-némülék.

Érzém e' szív engem melly méllyen érdeklett,

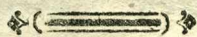
'S ámbár ebből szívem fok vígasztalást vett;

Még-is nem szünhetem sírni bánatomban,

'S azért-is végtére így szóllék magamban:

Látom, hogy míg élek, e' tűz mindég éget,

Hogy meg ne emésztszen imhol vetek véget

Búm le-írásának, el-vetem pennámat

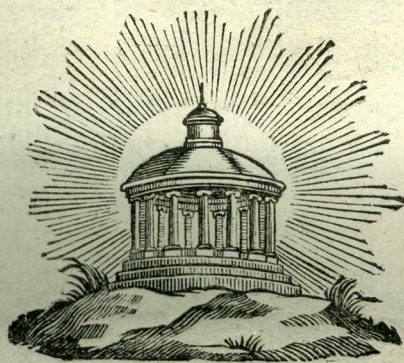
'S könyvem özönétől meg-törlöm ortzámat.

Tanátsodat pedig jó Atyám követem,

És a' míg meg-marad bennem lehelletem;

Jó Apa, Fiú, 's férj, kívánok én lenni,

Hogy meg-halván szabad légyen hozzád menni.

How magnificent indeed is the power of the Holy Spirit!

